

които пѣяхъ птицы-ты. Отъ време на време нѣкоя малка рыба скачаше вѣнъ отъ водѣ-тъ, и имъ показуваше прекрасно-то си тѣло, украсено съ много и свѣтлы шарове. Времето бѣше прерадостно, и Г-жа Анна и Иванчо ся разговорихъ пакъ за благость-тъ Божиѣ, която имъ даде толкова ридостны вещи: за тѣхно благодареніе: и като ся расхождахъ, разговорихъ ся така:

М. Иванчо, научихъ тя вече доволны вещи за Бога, и надѣѣхъ ся, че гы помнишь, и че они ще тя ползувать. Казахъ ти много вещи за благость-тъ му, коѣхто Той показа и тебѣ и на други-ты, и колко той направи за да направи и тебе и нихъ благополучны.

И. Благодарѣхъ ти, много, мила мамо, за това, и надѣвамъ ся, че никога не щѣ да го забл авѣхъ.

М. Сега имамъ друго нѣщо да ти кажъ за Бога, което е много потрѣбно да знаешь. То е че Богъ не е само пълнъ съ милость и благость, и му е благоугодно да прави добро, но Той е Святъ.

И. Тая е дума-та, мамо, коѣхто азъ видѣхъ въ надпись-тъ на книгѣ-тъ. Тя е написана така: Свято Писаніе. Но що значи Святъ?

М. Ще ся потрудѣхъ да ти истълкувамъ това. Турни на умъ-тъ си това: че Свято-то Писаніе и много други книги ся намиратъ на трѣпезѣ-тъ въ книгохранилицѣ-тъ, а ты и азъ стоехме близо при неѣхъ, и ты не по-